

VOJTĚCH ŘÍHA

KEMPIČI

GRADA

(NE)POSTRADATELNÝ RÁDCE
PRO MILOVNÍKY KEMPINKU

VOJTĚCH ŘÍHA

KEMPIČI

**(NE)POSTRADATELNÝ RÁDCE
PRO MILOVNÍKY KEMPINKU**

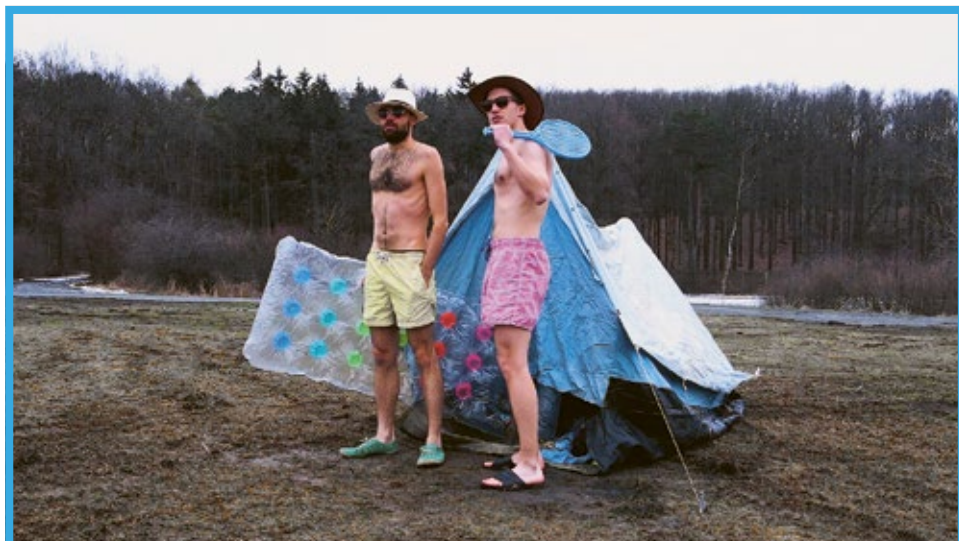

PROLOG

Milí čtenáři,

to, co právě držíte v ruce, je knížka. Víím, možná vás tato informace šokovala, ale je nezbytně nutné, abychom si hned na začátku naší společné cesty utvořili naprosto důvěrné pouto. Veškeré příhody, které vám na následujících stránkách popíšu, jsou totiž psány podle skutečných událostí a já je díky mé trénované paměti dokážu převyprávět s 97% přesností. Včetně všech přímých řečí. A protože nejsme v pořadu Věřte nevěřte a na konci žádné z kapitol není postarší pán, který by vám řekl: **„Že vám to přijde až příliš šílené, než aby to byla pravda? Omyl, toto se skutečně stalo!“**, nezbyde vám nic jiného než mi věřit.

Únor 2021 – most pro lesní zvířátka na dálnici D11. Mrznoucí mlha s ojedinělým výskytem srážek. Kdo by to nemiloval?

V naší knížce se sice nedozvíte, jak si udělat z kovového ramínka vopejkátka na buřty nebo z plechovky od konzervy vysavač (protože z plechovky vysavač neuděláš a vopejkátka koupíš na každý druhý pumpě), ale i tak by měla být naše vědecká publikace povinnou literaturou každého milovníka poctivého kempinku. Jediná opravdová bible pro vyznavače plátěných domečků! Čeká vás nejen spousta zábavy, ale také množství kvalitních rad a triků, které vám pomůžou lépe se orientovat v nelítostném světě tuzemských rekreačních zařízení.

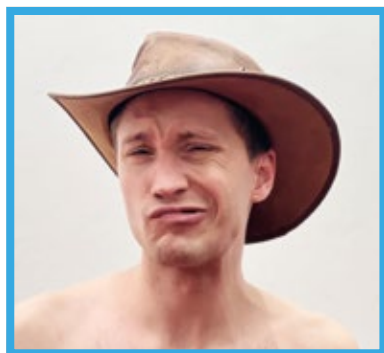
Nafoukni karimatku, zapni moskytiéru a přečti si těžko uvěřitelné příběhy ze světa, kde je žeton do sprch cennější než život.

Příjemnou zábavu.

Při čtení této knížky je povoleno chladit se nápoji. A nemusí jít výhradně o pitnou vodu.

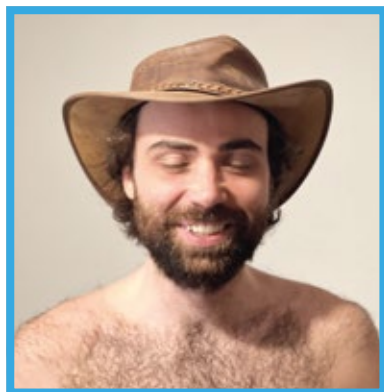
V HLAVNÍCH ROLÍCH

Vojta

Samozvaný vůdce party a otec zakladatel celého projektu. Kempink má rád a kempink má rád jeho. Už od dětství pravidelně stanoval na dvorku svého rodného domu, což mu umožňovalo usínat mezi drobnou zahradní vegetací a nemuset být obklopen cihlovými stěnami. A to ho těšilo! Navíc se tímto trikem vymanil z dohledu své sestry a mohl si tak v bezpečí listovat

časopisem *Penthouse* z roku 1996 s Bárou Štěpánovou na titulní straně. Vojtěch jako jediný vystudoval JAMU, a tak se logicky zvolil režisérem všech publikovaných epizod. Díky tomuto spojení se ustálila fráze „Vojtovo režisérské hnidopišné perfekcionistačké alter ego“, což byl Štefihův hanlivý výraz, kterým pojmenovával častý způsob Vojtova chování a režie jako takové. Vojta je bezdětný. Nemá rád Spartu, České dráhy a houby v polívce.

Štefi

Muzikant, cestovatel a pracovník měsíce října v restauraci McDonald's. Štefi byl u samotného počátku celého projektu a Kempiči tak budou navždy nosit jeho DNA. Štefihova kempovací kariéra začala už v útlém dětství, kdy se mu povedlo sjet většinu nesjízdných řek České republiky. Díky těmto zkušenostem byl v celém týmu jedním z nejlepších stanstavičů, což často a rád

připomínal. Ze svých vodáckých dobrodružství si přinesl nejen lásku k přírodě a laminátovým vydrám, ale také k rumu tuzemského typu. Jen chvílku po natočení první série tak řekl Štefih žlučník hlasité „NE“ a opustil jeho podbřiší. Štefi nemá rád zimu, smažené jídlo a Vojtu jako režiséra.

Sedlis

KKK. Klavírista, Kulturista, Kameraman. Děd kempičí rodiny. Sedlis naskočil do kempičího vozu na začátku zimní série a zapomněl se připoutat. A přitom je hlavním řidičem našeho služebáku. Sedlis miluje velká města a luxusní hotely. Dodnes si myslíme, že si tenkrát zapomněl přečíst svoji pracovní smlouvu. Pozdě. Už podepsal. Jeho kariéra je spojená pře-

devším s Klicperovým divadlem, kde pracoval jako uvaděčka a následně prodával chlebičky. Sedlis dokáže přistát s dronem na rozbouřeném Lipně nebo zapomenout zapnout mikrofon během nahrávání zvuku. Sedlis nemá rád přírodu, když mu dojde prosecco, a Vojtu jako režiséra.

Will

Benjamínek projektu. Will je z Havířova, a my ho tedy bereme takového, jaký je. Nemůže za to. Dokud nás Will nepotkal, byl naprostým panicem. Tedy pouze co se stanování týče. Jinak ne. Své první zkušenosti nabral až v Sedmihorkách, během natáčení druhé letní řady. Will vystudoval DAMU, což je ta škola, kam jdeš, když se nedostaneš na JAMU. Společně s Voj-

tou tak disponují hereckým výučákem a od té doby je moderátorské duo plně profesionalizováno. Will hraje na saxofon a chtěl by být jako Felix Slováček. Svou Dádu zatím stále hledá. Pokud se vám Will líbí, ozvěte se mu. Bude rád. To, co naopak nemá rád, je pokrytectví, zášť a lidská lakota. Vojta jako režisér mu nevadí. Díky, Wille.

POTKALI SE U FRITÉZY

Abychom mohli plně pochopit význam a vůbec smysl celého kempičího projektu, pojďme si ještě více dopodrobna představit hlavní dva aktéry tohoto zvláštního uskupení. Kvůli úspoře času vynecháme kojenecké, batolecí i prepubertální období a přesuneme se rovnou do července roku 2007, kdy se „otcové zakladatelé“ poprvé potkali. Konkrétně pak na 65,5 kilometru dálnice D11. Právě zde se totiž čerstvě otevřela jedna nejmenovaná fastfoodová restaurace, která vábila penězchtivé brigádníky ze široka daleka. A právě v McDonaldu došlo k premiérovému setkání.

Štefi ten den smažil hranolky, v mekáčovském slangu občas žoviálně zvané „hranle“, a já mopoval u pánských pisoárů. Společný osud na nejméně příjemných stanovištích rychlého občerstvení nás okamžitě spojil a po pár zdvořilostních frázích jsme vymysleli plán. Večer se jde na pivo! Netrvalo dlouho a celí umaštění od fritézy jsme se konečně usadili v jedné z poděbradských občerstvoven. Štefi objednal do zlatova usmažené hranolky, dvě piva a oťukávání mohlo začít. Po pár stěžejních otázkách typu „Koho volíš? Komu fandíš? Blondýna, nebo bruneta?“ došlo ke zjištění, že jsou naše názory kompatibilní a můžeme být přáteli. Jednalo se o velmi inspirativní večer. Po zaplacení účtu stravenkami tak padlo rozhodnutí, že do konce prázdnin musíme být slavní. Ale do prázdnin jakého roku? To jsme si tak trošku zapomněli říct.

Čas nepříjemně plynul a my stále hledali směr, kterým se ve svém profesním životě ubírat. Kromě Štefiho úspěchu v podobě diplomu za „nejlepšího pracovníka měsíce října“ neměla naše nově utvořená dvojice žádné hmatatelné výsledky. A co hůř? Blížila se maturita! Opět tedy muselo dojít ke společnému setkání v našem oblíbeném lokále, kde jsme se hodlali zamyslet, jak naložíme s touto překerní situací. Jelikož však byla debata plodná, vydrželi jsme tam přes celý svatý týden. V pondělí vstal Štefi od

Vojta se Štefím krátce po seznámení. Tato sauna se stala první oficiální kancelář naší kreativní dvojice.

stolu, zaplatil lístek, rozloučil se s barmankou Majdou a šel maturovat. K obrovskému překvapení veškerého poděbradského hospodského personálu se nám nakonec oběma přece jenom povedlo odmaturovat a naše cesty se tím rozdělily. Toto období, též občas nazývané „doba temná“, bylo zapříčiněno našimi studii na vysokých školách. Štefi zamířil do Prahy a jal se studovat marketing. Já se řadou administrativních pochybení dostal na čínoherní herectví a skončil v Brně. Během náročných vysokoškolských let nebyl dostatek prostoru na plánování chystaného proslavení. Což ale

neznamenalo, že bychom stagnovali. Naopak! Mezitím co jsem se chystal na dráhu profesionálního herce, můj budoucí kolega založil kapelu a začal se naplno věnovat muzice. Potíž byla v tom, jak tyto dva světy spojit do společného projektu. Já jsem bohužel zpívat neuměl, a tak mě Štefi do svého bandu nemohl vzít. Naopak Štefi uměl hrát zhruba stejně jako já – což zase neumožňovalo přijetí z mého pohledu, protože pak by nedávalo smysl, proč jsem potřeboval studovat čtyři roky herectví.

Po náročných a dlouho trvajících studiích jsme se oficiálně stali dospělými. Yes! Štefi zůstal v Praze a začal pracovat u nějaké firmy. Bůhvíjaké, záznamy se nedochovaly. Já jsem mezitím už čtrnáctý měsíc dopisoval diplomku a těšil se, jak budu diváčkům po celé naší zemi rozdávat radost. V této době konečně vzniká společný projekt, který stojí za zmínku. Z nějakého záhadného důvodu jsme došli k názoru, že naše dosavadní životy jsou natolik zajímavé, že světová populace baží po jejich sepsání – a to konkrétně do podoby blogu. Záhy tedy vzniká projekt Fakt nekecám, kde jsme poctivě zaznamenávali své tragikomické historky z dosavadního života. A že jich bylo!

Bohužel jsme hned v rozjezdu narazili na řadu problémů. Tím největším byl Štefi. Znáte ten typ lidí, kteří dokážou mluvit dlouhé hodiny, ale k pointě se buď vůbec nedostanou, anebo ji během vyprávění zapomenou? Tak to je ten případ. S dovolením si to vysvětlíme na jednoduchém příkladu. Naivní a hloupoučký vtip „šli dva a prostřední upadl“ se dá převyprávět za tři sekundy, a to včetně pauzy na zasmání, které většinou nepřichází. Když si tuto anekdotu vezme do parády Štefi, máte na hodinu o nudu postaráno. Nejprve se totiž dozvíte, kam ti dva vůbec šli, co měli na sobě, proč šli ve dvou, jaký je jejich názor na globální oteplování a co si dali k obědu. Přiznávám však, že určité problémy se stručností mám i já. Naše nové blogové příběhy tak byly velmi rozsáhlé a jejich čtení vám leckdy zabralo i celý víkend. Tyto deníčkové zápisky tak ve výsledku četla pouze Štefiho máma a moje babička. Nebo to aspoň tvrdily. První společný projekt proto velmi brzy skončil v propadlišti dějin. Naši doposavad skrytou předností se ale stala houževnatost. Po pár dnech truchlení a několika vteřinách věnovaných analýze našeho neúspěchu padlo rozhodnutí. Takhle rozhodně neskončíme! Stejně jako bájný Fénix povstaneme z popela a vrátíme se mnohem silnější!

Jak jsem řekl, tak se i stalo. Pro načerpání inspirace bylo potřeba udělat nějakou zásadní změnu, která vyprovokuje naše kreativní buňky. Tím nejjednodušším a zároveň nejefektivnějším řešením bylo změnit prostředí. Prostě se odstěhujeme ze zdánlivého bezpečí svých dosavadních pokojů a zkusíme štěstí zase někde „o podnájem dál“. Štefi se rozhodl jako první. Na počátku roku 2019 definitivně opouští matičku Prahu, která mu byla domovem po několik dlouhých měsíců. Jeho další zastávkou se stává malebná vesnička na břehu řeky Berounky. Ve svém novém bytě si z přístěnku pod schody vytváří hudební studio a pro navození domácí pohody si nachází přítelkyni. Já to pro jistotu zkusil z trochu opačného směru. Z Brna jsem se přestěhoval do malebné Ostravy a pro navození domácí pohody se se mnou přítelkyně rozešla. Jednu společnou věc jsme ale nevyčtyali. Vlivem našich přesunů nás najednou začalo dělit úctyhodných 412 kilometrů, a to ještě z větší části po DL. A tam to tenkrát zrovna dvakrát nefrčelo. Nově vzniklá vzdálenost tak úplně nekorespondovala s našimi společnými plány a tento logistický problém se ukázal jako zásadní. Kvůli nedostatku financí, který mě na počátku kariéry sužoval, jsem si dokázal ušetřit jen na jedno Pendolino za měsíc. Peníze mi navíc vystačily pouze na lístek do České Třebové, a zbytek cesty se tak nesl ve znamení předstíraného spánku. Což bylo celkem nedůstojné. Naše společné návštěvy se proto smrskly na minimum a možnost rozjetí jakéhokoliv projektu se stala utopií. Nezbylo nám nic jiného než čekat na zázrak.

Ten našťestí přišel záhy. Pokud se tedy dohodneme, že slovíčko „záhy“ může pojmut i dobu pěti let. Právě po tomto čase jsem se rozhodl nadobro opustit slezskou metropoli a zkusit štěstí zase v jiném městě. Při výběru své další destinace jsem tentokrát hledal lokalitu, kde si můžete na noc otevřít okno a ráno se neprobudíte s vrstvičkou oxidu siřičitého (SO₂) na peřině. Po pár nekonečných týdnech, kdy jsem se smířoval s myšlenkou, že má další kariéra bude opět spojená s mopováním na pisoárech, se na mě konečně usmálo štěstí. Do Klicperova divadla nastupoval nový umělecký šéf a k mému velkému potěšení se mě rozhodl draftovat. Stejně jako Jarda Jágr při své premiérové sezóně v NHL jsem i já úspěšně prošel výběrovým řízením a stal se součástí uměleckého souboru. Nutno podotknout, že můj divadelní kontrakt se oproti tomu Jardovu lišil o cca 150 000 dolarů. Tyto drobné nedostatky našťestí plně vyvažoval fakt, že je Hradec Králové

Logo prvního společného projektu. Náš blog si za celou svou existenci našel hned dva pravidelné čtenáře. Mami a babi - díky!

velmi strategicky umístěn a téměř všude je z něj blízko. Společné debaty se Štefím tak bylo možné organizovat mnohem častěji. A o to šlo především. Najednou bylo na výsost jasné, že našemu společnému proslavení již nic nestojí v cestě. Viselo to ve vzduchu jako pověstný ostravský smog. Bylo jen otázkou času, kdy to vypukne naplno...

KEMPIČI - ZROZENÍ

V Krkonoších pomalu mizely poslední stopy sněhové nadílky a právě tohoto březnového předjaří jsme se rozhodli využít. Jedeme na hory! Žlutásek řešetlákový ladně poletoval nad promoklou pasekou a já se Štefím ladně kulil padesátilitrového Kozla směrem k chatě. Z parkoviště k pípě nám to zabralo téměř půl hodiny a nepomohly ani přinesené sáně, které k našemu velkému překvapení po trávě nejely. Sud byl naražen téměř okamžitě. Konečně jsme se tak mohli těšit na příjemně strávené dny ve znamení relaxace a tvůrčí práce.

V tu dobu nás ještě nemohlo napadnout, že se z původně plánovaného víkendového pobytu stane několikátýdenní dovolená. Šel jsem zrovna zapnout chlazení, když vtom mi pípne SMS. „CUS BRO, ZAVIRA SE DIVADLO. CELEJ TEJDEN PADA. PRIDES VECER NA POKR? POTREBUJU PUJCIT KILO.“ Nevěřicně jsem koukal do telefonu. Co? Posadil jsem se ke krbu a ještě jednou si pomalu přečetl celou zprávu. Kilo?! Vypadám jako banka? Už teď mi visí litra! Po pár minutách věnovaných uklidňující meditati jsem se konečně připojil na wifi a snažil se zjistit, proč vlastně nemůžu v pondělí do práce. V tu chvíli se ale přiřítíl Štefi, z jehož očí se dalo číst lépe než z Googlu. „Tvrdej lockdown, kámo. Jsme tu uvěznění. Všichni tu umřeme!“ špitl můj věrný kamarád a rozplakal se. A skutečně. Celý internet byl plný nově vyhlášených opatření, která nařizovala omezit jakýkoliv pohyb osob, pokud to není nezbytně nutné. Ups. Najednou bylo víc než jasné, že se ta příjemná roubenka, ve které se právě nacházíme, stane na pár týdnů naším domovem.

Tato rekreační chaloupka stála zcela mimo civilizaci a široko daleko nebylo možné kohokoliv potkat. Přesto jsme celou izolaci brali velmi vážně. Možná až moc. Prvních pár dnů jsme prakticky nevytáhli paty ze světnice a jedinou společnost nám dělaly nedaleko pobíhající srnky a jedna kuna.

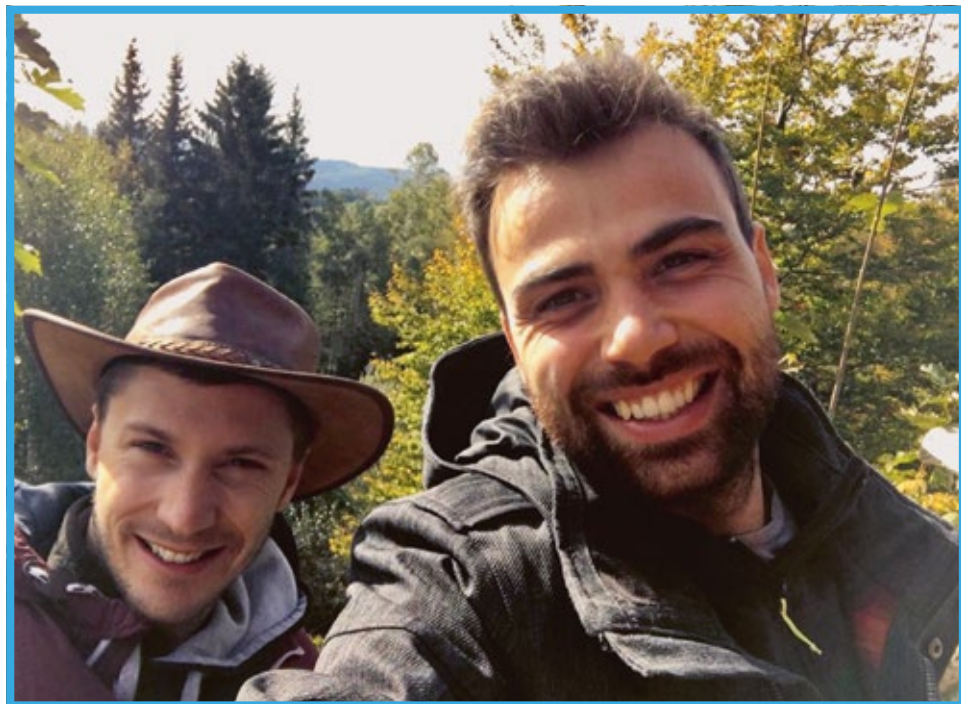
V této krkonošské chalupě proběhlo první neplánované kempičí soustředění. Foceno v červenci 2020.

Krise nastala ve chvíli, kdy se z pípy ozvalo nepříjemné zaškrundání. Věděl jsem, že na tento zvuk dřív nebo později dojde, ale připravit se na to nedalo. Vždycky vás to zasáhne jako blesk z čistého nebe. Zapálili jsme svíčku a chvilku vzpomínali na hezké časy, které jsme díky svému sudu zažili. RIP. Ten den byla nálada v chalupě na bodu mrazu a nic nenasvědčovalo tomu, že jen o pár hodin později vznikne projekt, díky kterému se zadlužíme na další tři lockdowny dopředu.

Pietní atmosféru jako první porušil Štefi, který přišel s návrhem na lehkou ozdravnou procházku. S radostí jsem souhlasil a pomocí dvou utěrek vyrobil elegantní respirátory. Náš strach z kontrolorů byl však stále velký. Existovala tak jediná možnost – vyrazíme až pod rouškou tmy. Předpoklad byl takový, že pracovníci hygienických stanic budou zahrabáni ve sněhu a jejich vnější perimetr bude kopírovat pozemek naší chalupy. Počítali jsme s minimálně dvanácti hygieniky a zhruba tuctem dobrovolníků ze Správy Krkonošského národního parku. Možná i víc! Těsně po půlnoci jsem si nasadil čelovku a konečně se vplížil do nejbližšího lesíka. K mému překvapení byl vzduch čistý. Imitací zpěvu žluvy hajní jsem zahoukal domluvený signál a počkal na Štefiho, který se připlazil pár minut po mně. Napětí se dalo krájet. Chvilku jsme jen mlčky šli a naprosté ticho narušovalo pouze křupání čerstvě nasněženého prašanu pod našima nohama. První půlhodina cesty byla nejrizikovější. Když už se zdálo, že je vzduch čistý, a před námi se navíc nečekaně objevil česko-polský hraniční přechod, dovolili jsme si konečně zvolnit.

Na hřebenech bylo té noci skutečně liduprázdno, a my tak začali, nikým nerušení, debatovat o všem možném. Zejména Štefi byl z našeho aktuálního dobrodružství pln dojmů. Bez jakéhokoliv varování začal vyprávět sáhodlouhé historky, na které si během naší strastiplné cesty vzpomněl. Já se tedy automaticky přepnul do vegetačního režimu a přemýšlel si o svém. Jako správný kamarád jsem jen občas využil Štefiho drobné pauzy na nádech a hodil mu tam pár reakcí typu „no nekecej“, případně „hustý, vole“. Oba dva jsme tak byli spokojeni a cesta příjemně ubíhala. Brzy však začalo svítat. Nastal čas, kdy bychom se měli vrátit domů. Scházeli jsme zrovna ze Sněžky a Štefi dokončoval historku, ve které byl nucen přespát v jakémsi stanu uprostřed zasněžené pláně. A tehdy mě to trklo. To by mohlo být ono! Oba dva patříme mezi velké vyznavače plátěných příbytků

Selfie po návratu ze Sněžky. Přirozený úsměv se stal nedílnou součástí všech společných fotografií.

a nepamatuji si prázdniny, kdy bychom společně nenavštívili alespoň pár tuzemských rekreačních zařízení. Svého času jsem měl stan postavený i ve svém pokojíčku, protože bez zapnuté moskytiéry mi prostě nešlo spát. Opatrně jsem tedy pohlédl na Štefiho a přemítal, jak se bude na můj právě se rodící nápad tvářit. Nebudu lhát. Báł jsem se výsměchu a ponížení.

„Kámo, mám nápad...“ začal jsem a nechal větu dramaticky doznít. „Pojďme udělat pořad, ve kterým budeme hodnotit kempy po celý republice!“ Tuto poslední větu jsem díky napjaté atmosféře v podstatě vykřikl a ozvěna ji nesla přes Zlaté návrší až kamsi k polským hřebenům. Nedlouho poté vznikl u našich sousedů pořad „Kempicowi“. Náhoda? Nemyslíme si. Ale zpátky k našemu příběhu. Můj nečekaný verbální příspěvek Štefiho evidentně překvapil. Z ničeho nic se zastavil a zadíval se na právě vycházející slunce. Atmosféra zhoustla. Na první pohled se mohlo zdát, že můj společník náhle umrzl, ale při bližším zkoumání byly patrné obláčky páry

vycházející z jeho úst. Konečně se pohnul. Udělal dva kroky směrem ke mně, což patrně viděl v nějakém filmu, a zadíval se na mě jako táta na syna, který dal svůj první koš v NBL. „OK,“ pronesl jen tak ledabyle a pokračoval ve vyprávění své historky. Náš první opravdový projekt se právě narodil! Akorát císařským řezem. Nebylo na co čekat. Už během zpáteční cesty jsme začali tvrdě pracovat. Trvalo to jen pár kilometrů a jedna ze základních otázek byla úspěšně vyřešena. Dopodrobna jsme totiž vymysleli, co všechno si koupíme za první vydělaný milion a koho si vezmeme, až se budeme den co den objevovat na televizních obrazovkách. Ano, tušíte správně. Evičku Farnou a Lucii Borhyovou. Bylo kolem oběda a my se konečně dostali do bezpečí naší chalupy. Z obličejů jsme si sloupili zmrzlé utěrky a tím se zároveň oholili. Vcelku nepříjemná depiláž. Pomocí několika výtisků novin a kanystru benzínu se nám nakonec povedlo úspěšně zapálit krb, který dokáže chalupu do čtyř dnů příjemně vytopit. Usadili jsme se do křesel a natáhli si suché kombinézy. Právě se před námi otevírá jedno velké a snad i zábavné dobrodružství...

REKLAMA NA DŽÍNY

Nedobrovolné vězení v Krkonoších jsme opustili asi po třech týdnech. Nutno podotknout, že to byla doba velmi plodná. Namísto virového onemocnění jsme totiž dostali mnoho geniálních nápadů. Tvořivost a Kreativita. To byla tehdy naše pravá jména. Každý kus prázdného papíru, který jsme po chalupě našli, byl počmárán nákresey a budoucími úkoly. První neshody přinesla až debata, kterou jsme rozpoutali při zpáteční cestě domů. Jak se vůbec bude náš pořad jmenovat? To byla otázka, která nám nedala spát. Variant jsme měli spoustu. Některé byly špatné, jiné otravné. Do nejužšího výběru se nakonec dostaly dva finální návrhy. Mým snem bylo dostat pořad do veřejnoprávní televize, konkrétně pak někam kolem nedělního vysílání Kouzelné školky. Přál jsem si tak slovo hravé a zpěvné. „Kempíci“ byl přesně ten název, který splňoval všechny mé náročné požadavky. Naopak Štefi, ošlehán životem v džungli zvané Kolín, chtěl něco tvrdšího a údernějšího. „Kempiči!“ pronesl razantně a pěstí bouchl do volantu, až mu vyletěl airbag. Byť jsem velkým odpůrcem jakýchkoliv vulgarit a náznaky sprostoty prostě nemám rád, po chvílce mi došlo, že ten vůl má vlastně pravdu. Sedí to jak prdel na hrnec. Slavnostně jsme zastavili na první benzínce a přiřtukli si lahví nealko šáňa. Ano, tento nápoj skutečně existuje. „Na Kempiče!“ zvolal Štefi a napil se svého sektu. Potom si sundal roušku a zkusil to ještě jednou. Napodruhé se mu už část tekutiny přece jenom povedlo dostat do krku. „Na Štefiho!“ zvolal jsem a celý šťastný nasedl zpátky do auta. Jedeme!

Klidný a soustředěný pobyt na horách se nám skutečně víc než osvědčil. Rozhodli jsme se proto tento pracovní teambuilding okamžitě zopakovat. Kujme železo, dokud je žhavé! Jako novou cílovou destinaci jsme zvolili chalupu pana Štefance, kde bylo v plánu dokončit veškeré přípravné natáčecí práce. Staříčkový Renault Laguna lahvové barvy, kterého jsme

Takto by měla vypadat kamera 21. století. Bohužel jde o ilustrační foto. Ta naše se fotit nechtěla. A my víme proč.

povýšili do hodnosti oficiálního služebáku, byl naložený až po okýnka. Naše chalupa se tentokrát nenacházela v horách, ale stála u městečka Rataje. Tuto oblast zná patrně většina tuzemských vodáků. Na pár říčních kilometrech Sázavy tu máte nasázeno asi pět nesjízdných jezů, a často tak zde můžete spatřit pochodující vodáky s vydrou na rameni. My jsme ale nepřijeli za zábavou. Laguna s rachotem zastavila u ratajské zahrádkářské kolonie a Štefi zatáhl za ručku. Zvuk našich zrezivělých ložisek přilákal